

NANCY MADORE

Enchanted

ismét megigézve again

Újabb erotikus
esti mesék
hölgyeknek

A *Megigézve* bestsellerírójától

Nancy Madore

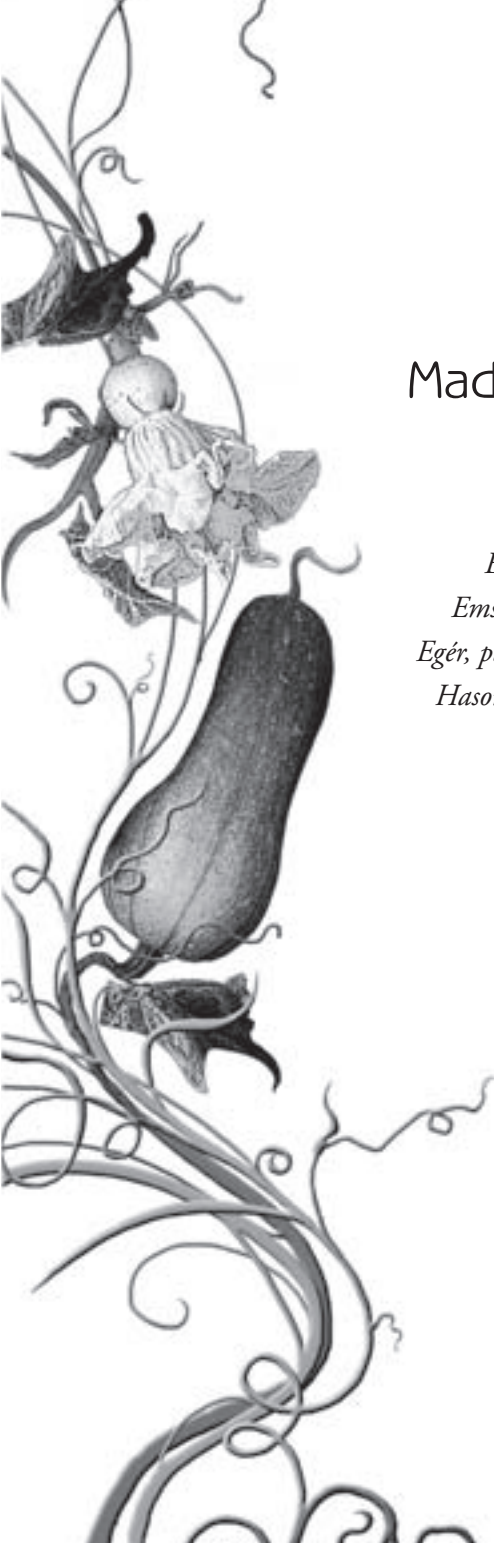
Enchanted
ismét megigézve again

Újabb erotikus
esti mesék
hölgyeknek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Ezt a könyvet
a huszonhetes számú Michaelnek ajánlom.*

Madarat tolláról

Kismadarak

Együtt szállnak

Emse, koca ugyanegy.

Egér, patkány, bánom is én,

Hasonszőrű, egyre megy.

Pansy gerince ösztönösen megfeszült, és vészjósló borzongás futott rajta végig, ahogy Jack finoman előrébb tessékelt. Óvatosan lépett be a szobába a férfi előtt, aligha volt tudatában a tettének és a kibontakozóban lévő eseményeknek. Mintha álmovilágba csöppent volna a való életből – ahogy a sakkfigurát szokás kivonni a játszából. Egy pillanatra inkább szemlélőnek érezte magát, mintsem résztvevőnek.

Ám abban a pillanatban, hogy Jack becsapta maga mögött az ajtót, Pansy felriadt az álomból. Teljesen magához tért, és még a körülötte lévő levegő is szinte sercegett az élettől. Jack szintén levetkőzte tartózkodó viselkedését, és elöntötte a heves szenvedély. Belemarkolt Pansy hajába, és addig húzta lefelé, míg a nő arca közvetlenül az övé alá került. Pansy resre nyílt ajkakkal várta a férfi közelgő csókját. Végigsöpört rajta az érzéki robbanás, eszelősen csimpaszkodott Jackre, ahogy a mindent felemészítő csókja elnyelte maradék óvatosságát. Sóhajtva préselte magát a férfi testének, még szenvedélyesebb csókokat követelve. Jack keze határozottan végigpásztázta Pansy ruházatát gombok, cipzárok és kapcsok után kutatva, hogy aztán kivételes szakértelemmel távolítsa el az akadályokat, anélkül, hogy egy

pillanatra is félbeszakítaná a csókot. Pansynek még felocsúdni sem maradt ideje, máris anyaszült meztelenül állt a szobában, és bár általában nem szívesen tárta fel testét ennyire nyíltan és leplezetlenül, Jack hajthatatlan és határozott magatartása nem tűrt ellentmondást – nem csak kimondva, de még a gondolat szintjén sem, ami azt illeti. Nem maradt más választása, mint átadni magát annak a csodálatosan illékony érzésnek, amit a másik örömének való behódolás jelent. Pansy lassú, vontatott, lüktető feszítést érzett a méhében, minek nyomán a lába között megbúvó hús bizseregni, duzzadni és nedvesedni kezdett.

Amint lekerült róla a ruha, Jack ismét belemarkolt Pansy hajába, és gyengéden a padló felé húzta a fejét. A nő először esetlenül kifordult derékból, aztán megrogyott a lába, és letérdelt. Arra számított, hogy a következő pillanatban a szájába veszi a férfi szerszámát, de az addig tolta őt lefelé, míg a könyöke is elérte a padlót. Pansy aggodalommal vegyes élvezettel adta meg magát a póznak, és lélegzet-visszafojtva várta a férfi következő lépését. Érzekelte, milyen koszos a hotelszoba padlója, ahol négykézlábra ereszkedett, és ez még hangsúlyosabbá és izgatóbbá tette a pillanatot. Mindez a másodperc törtrésze alatt futott át az agyán, és máris hosszú, suhogó hangot hallott maga mögül, onnan, ahol Jack állt. Bár felfogta, hogy ez a nadrágból kihúzott öv hangja, a nyomaték kedvéért Jack erőteljesen suhintott vele párat, majd hangos, visszhangzó csattanást mért vele Pansy fenekére. A hang különös csengéssel dübörgött Pansy dobhártyáján, aztán az öv csípése magához térítette. Újabb csapások következtek, legalább négy-öt, mire sikerült felsikoltania. Teljesen ledöbbsentette, mekkora fájdalmat okoznak a suhintások, és a vágy, ami pár másodperce előntötte, egyszeriben mintha elpárolgott volna. Megpróbált felállni.

Jack a nő derekára tette a kezét, és határozottan visszanyomta a padlóra, de nem folytatta rögtön az ütlegelést. Ehelyett Pansy fölé állt terpeszben, ismételten belemarkolt a hajába, és finoman hátrafordította a fejét, hogy egyenesen a szemébe nézzen.

– Addig nem mehatsz el, amíg meg nem kapod, amiért idejöttél, Pansy – jelentette ki meglepő higgadtsággal. Elhallgatott, körülnézett a padlón, majd felvett valamit a lába mellől, mielőtt ugyanazon a kiméرت, tárgyilagos hangon folytatta volna. – És akár tudatában vagy ennek, akár nem – mondta –, részben ezért jöttél ide –, és ezen a ponton nekiállt, hogy finoman a nő szájába tömje a saját bugyiját. Pansy szeme tágra nyílt, ezért a férfi, mintegy mellékesen, magyarázatot adott a helyzetre: – Csak azért, hogy ne légy túl hangos, rendben?

Pansynek még soha életében nem volt része olyan élményben, ami felkészíthette volna a Jack szavai nyomán a testét átjáró heves izgalomra, így azon kapta magát, hogy bármiféle latolgatás vagy fontolgatás nélkül beleegyezően bólogat. Jack addig tömte az ajkai közé a bugyit, míg Pansy teljesen kitátotta a száját. A nő ámulva nézett fel a férfira.

– Nos, Pansy – folytatta Jack nyugodt hangon –, mind ez idáig mást sem tettél, mint hogy lealacsonyítottad magadat, emlékszel? – Pansy némán nézett rá. – *Emlékszel?* – ismételte meg a kérdést erélyesen. A nő bólintott, mert megértette, hogy a férfi ezt várja tőle.

– Jó – folytatta. – Örülök, hogy emlékszel erre. Mert valóban ezt tetted. Szörnyű dolgokat állítottál magadról. Gondold csak végig! Azért mondtad azt a sok szörnyűséget, mert a lelked mélyén azt akartad, hogy megbüntessenek.

Ezek után várakozón a nő szemébe nézett. Egyik kezével maga felé fordította Pansy fejét, hogy láthassa az arcát, a másikkal pedig gyengéden megsimogatta. Pansy agya újra működni kezdett. Próbált

visszaemlékezni, mit mondott a férfinak. Semmi szokatlan nem volt abban, hogy lealacsonyította magát; mindig ezt csinálta. De az elméje elutasította az elképzelést, miszerint azt akarta, hogy megbüntessék. Épp ellenkezőleg: mindig is úgy gondolta, hogy az önvádoló megjegyzéseivel voltaképpen megelőzi, hogy mások is ugyanazt a következtetést vonják le, mint ő. Amikor szigorú volt önmagával szemben, az emberek cáfolták az önmagáról kialakított képet.

Az arckifejezését látva Jack tudta, hogy a nő az általa mondottakon gondolkodik, ezért megnyugtató hangon folytatta.

– Ha az embert olyasmért büntetik meg, amit nem szeret magán, az sokat segíthet a helyzeten – mondta.

Valamilyen okból kifolyólag egymásnak ellentmondó érzéseket keltettek benne a férfi szavai: pánikot és izgalmat egyaránt.

– Majd meglátod – folytatta. Olyan erősen tartotta a hajánál fogva, hogy Pansy nem tudott vonaglni, amikor Jack ismét gyors és kitarító csapásokat mért a fenekére és a combjára.

A testét kegyetlen záporként elárasztó éles fájdalom hosszú percekig tartott. Pansy megfeledkezett az izgalomról, a meztelenségről, a szégyenről és mindenről, aminek mindaddig tudatában volt. Eleinte olyasmit érzett, ami leginkább a hisztériához hasonlatos, és az érzés vad nevetés formájában tört ki belőle. De a nevetés csakhamar zokogásba csapott át, a hisztéria pedig elhalványult a mindent elnyelő fájdalom és az egész testét elárasztó forróság valóságában. Eljött a pillanat, amikor semmit nem akart jobban, mint megszabadulni a csapásoktól, de amikor rájött, hogy képtelen kitérni előlük, lassanként elfogadta őket, és a kíméletlen támadást elviselhetővé tette a tudat, hogy a szenvedése úgyszólamint hamarosan véget ér. És bár nem kísérelt meg elmenekülni, a csípője mindvégig lázadóva tekergett és rázkódott, mintha megpróbálná kitalálni a következő csapás

helyét, és kicselezni támadóját – eredménytelenül. Hátsójának bőre minden csapással egyre forróbb lett, és azonkívül, hogy feszengett és zokogott, Pansy nem sokat tehetett. A verés addig folytatódott, amíg a nő már csak és kizárólag a húsát futótűzként perzselő fájdalomnak volt tudatában.

Aztán a csapások hirtelen abbamaradtak, és Jack a padlóra dobta az övet. Pansy tágra nyílt szeme továbbra is kétségbeesést tükrözött, és a csípője sem hagyott fel a ritmikus vonaglással. Alig kapott levegőt az erőlködéstől, egyszerre zihált és zokogott.

Jack ismét felhúzta a fejét, és amikor találkozott a tekintetük, Pansy elcsendesedett, abbahagyta a sírást. Mintha a könnyei is elapadtak volna az arcán. Hosszan nézték egymást. Pansy úgy érezte, mintha a férfi belülről szemlélné őt. Közelebb hajolt, és gyengéden megcsókolta a könnyes arcot.

– Ügyes voltál – mondta Jack kedvesen.

Valami megrándult Pansyben, de továbbra is némán nézett a férfi szemébe. Jack egyik keze óvatosan a nő sajtó feneké felé nyúlt. Pansy képtelen volt elfojtani a halk nyögést, amikor a férfi megérintette az érzékeny húst. Hitetlenkedés és kínzó készségesség keveredett benne, és próbált rájönni, mi is történik valójában. Jack óvatosan cirógatta a nő fenekét, finoman tapogatva ujjaival az egyre vastagodó hurkákat.

Komótosan végigpásztázta az egész területet, végül egyik ujját becsúsztatta a két farpofa közé, és így folytatta a mozdulatsort, fel-le. Lassan mozgott a keze, és addig csúsztatta egyre beljebb, míg elérte a szeméremajkakát, és néhány ujjával behatolt a selymes redők közé. Könnyedén csúsztak az ujjai, ridegen toltahúzta be és ki. Kedvét lelte a nő bőséges nedvesedésében és a cuppogó hangokban, amelyek nyomatékat adtak a következő kijelentésének.

– Érted már – mondta –, mennyire akartad?

Pansy csak nézte a férfit. Úgy érezte, mintha elkábították volna. Húsa sokkal hevesebben fáj a játékos ujjazás helyén, mint ott, ahol a csapásoktól duzzadt hurkák éktelenkedtek. Enyhe húzást érzett a koponyáján, ahogy a férfi még mindig a hajánál fogva tartotta.

– Érted, Pansy? – ismételte meg a kérdést.

A szájába tömött bugyi miatt Pansy nem tudott válaszolni. A vér okozta fájdalom forró sajjá válnak szelídült, ami felkúszott a méhébe, és melegséggel árasztotta el az altestét. Lassan bólintott. Ettől az egyszerű beismeréstől máris összehúzódott a duzzadt hüvely, amit Jack ujjai is érzékeltek.

– Nagyon jó kislány vagy – mondta elfojtott hangon, még több kis összehúzódást és vérbőséget kiváltva. Jack ki-be mozgó ujjai csak kínokat okoztak, nem kielégülést.

– Újabb fokozatra emelhetjük a büntetést, Pansy – motyogta. A nő továbbra is meredten nézte őt, és a szeme még tágabbra nyílt a szavak hallatán. – Ezúttal rajtad áll – nyugtatta meg gyorsan. Pansy tekintete Jackébe fúródott. – Tudom, hogy fáj a feneked – folytatta. – Látom, milyen piros, forró és duzzadt – simította végig a sajjó húsát. – De a totális gyönyör eléréséhez, hogy megkapd, amire szükséged van, neked is akarnod kell, Pansy. Annyira akarnod kell, hogy könyörögsz érte.

Pansy becsukta a szemét, ahogy ezt meghallotta. Rettegett attól, amire készült, bár szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy megteszi. Hogyan is állíthatná le ezt az egészet? Hiszen meztelenül négykézlábra ereszkedett, a hotelszoba koszos padlója kidörzsölte a térdét és a könyökét, a férfi jóformán idegen volt számára, mégis többet felfedett neki magából, mint amennyit valaha megosztott a férjével. A legnehezebb részen – amikor beleegyezett, hogy találkozik

Jackkel – már túl volt. Ha most megállna, büntudattal menne haza, és persze kielégületlenül. Nem volt más választása, mint végigcsinálni, amit elkezdett.

Ráadásul Pansy még soha életében nem volt ennyire izgatott, és tudta, hogy egy kis része tényleg ezt akarja. Kinyitotta a szemét. Jack még mindig szúrósan nézte. Pansy beleegyezően bólintott. Amikor látta, hogy a férfi elmosolyodik, beleborzongott a félelembe. Jack vigyázva kivette a bugyit a szájából.

– Nos? – sürgette.

– Én... akarom – válaszolta Pansy félszegen. Teljesen kiszáradt a szája.

– Akkor kérd!

– Megbüntetsz még egyszer? – kérdezte, és érezte, hogy elpirul. De nem vette le a szemét a férfiről.

– Könyörögj, Pansy!

Egy pillanatig habozott, majd zavartan folytatta.

– Kérlek... Jack! Kérlek, büntess meg még egyszer! Büntess meg keményebben!

És egyszeriben ő maga is komolyan ezt akarta. A csípője máris tekeregni kezdett a közelgő csapások gondolatára.

– Ezúttal még jobban fog fájni, Pansy – mondta Jack, és minden egyes szavával egyre inkább leigázta őt. – A húsdod már így is sebzett a korábbi büntetéstől. Biztos vagy benne, hogy akarsz még kapni?

Pansy habozott, ahogy eszébe jutott a fájdalom. Jack mosolygott a rétvázásán. Azt akarta, hogy megtörjön. Pansy reszketni kezdett. A férfi türelmesen várt a válaszára.

– Biztos vagyok benne, Jack – felelte Pansy a következő pillanatban. És ekkor már tudta, sőt, vágyott arra, ami következik. – Kérlek, Jack! Kérlek! Azt akarom, hogy megbüntess!

Szinte magánkívül volt az örömtől, amikor látta, milyen elégedett a férfi a szavaival.

– Utána jó lesz, Pansy – mondta, miközben visszatömte a bugyit a nő szájába. Gyengéden megsimogatta az arcát. – Ezt megígérhetem.

Pansy úgy érezte, felemésztí a vágy. Felkészült a csapásokra. Jack nem hazudott. A fájdalom ezúttal kétszer olyan erős volt, ahogy az öv a sérült bőrhöz ért. Pansy csípője kétségbeesetten rángott a rá mért csapások nyomán, és egész testét végignyaldosták a kín lángjai. Felsikoltott, minden erejével rázkódott, tudva, hogy csakis Jack hallja és látja, és hogy a férfi örömét leli a látványban. Ahogy átadta magát az abszolút szenvedésnek, úgy érezte, felszabadul valami szörnyű alól, holott csaknem felemésztette a leírhatatlan fájdalom és forróság.

Pansy szinte magánkívül volt, mire a második verés abbamaradt, és Jack a padlóra hajította az övet. A férfi szó nélkül, azonnal nekiállt megszabadulni a ruhájától. Pansy továbbra is ide-oda ringatta a csípőjét. Fejét a karján pihentette, és amint felfogta, hogy túl van a legrosszabbon, szép lassan elcsendesedett. Meggyötört feneke lángolt és reszketett. Szájüregét még mindig kitöltötte a bugyija. Amikor Jack odament hozzá, csodálattal nézett fel meredező, lüktető nemi szervére.

– Hagyd lent a fejed – szakadt ki a férfiből rekedtes hangon. Pansy engedelmeskedett, mire a férfi helyeslően hozzátette: – Jó kislány! És most emeld fel szépen a csípődet... feljebb! – Olyan magasra húzta a csípőjét, hogy a nőnek csaknem kiegyenesedett a térde, és kénytelen volt a testsúlyát a kezén és a lábfején megtartani. – Ez az – hallotta motyogni a férfit, és végre érezte, ahogy teljes hosszában becsúsztatja a kemény hímtagját sajtó nyílásába.

– Mmmh – nyögött fel Pansy reszketve, és hallotta a férfi nevetéssel vegyes nyögését.

– Még soha nem találkoztam senkivel, akinek ennyire szüksége volt egy verésre – mondta a kemény és gyors lökések közben. – Nagyon rossz lehetsz, ha ekkora büntetésre van szükséged.

– Az... vagyok – próbált válaszolni Pansy, bár a szavai hamisan csengtek. Élvezte a fájdalmas szenvedély közben elhangzó lealacsonyító célozgatásokat, és azt akarta, hogy a férfi folytassa.

– Azért kell a büntetés, mert egy hűtlen kurva vagy? – kérdezte Jack, még vadabbul döngölve Pansyt. Neki is ínyére volt az ilyesfajta beszéd.

– Igen! – kiáltotta a nő szinte érthetetlenül, ahogy az ujjával izgatni kezdte a csiklóját.

– Ez az – mondta hízelgően, amikor észrevette, hogy Pansy magához nyúlt. – Csak semmi szégyenlősködés a jó öreg Jack előtt. Még nálad is jobban tudom, mit szeretnek a hozzád hasonló házasságtörő ringyók – folytatta, és látta, hogy a szavai tovább fokozzák a nő izgalmát. Hallani akarta a választát. – Vertek már el ennyire? – kérdezte.

– Nem.

– A férjed nem ver el úgy, ahogy megérdemelnéd? – kíváncsiskodott, miközben egyre vadabbul és keményebben toszta.

– Nem – felelte Pansy elfojtott hangon.

– De megérdemelted, ugye, Pansy?

– Igen – zihálta, és közben lelkesen dörzsölte az ujjával a csiklóját. Jack megmarkolta Pansy pirosuló fenekét, és durván gyúrni kezdte, de egy pillanatra sem hagyta abba a kemény döféseket.

– Még mindig érzed, ugye, Pansy? – kérdezte, pedig a nő nyögéseiből tudta, hogy így van. Pansy igennel válaszolt. Jack egyre

vadabbul szorongatta a fenekét. Abból látta, hogy tetszik neki a fájdalmas emlékeztető, hogy mind hevesebbé vált a szorító ujjak alatt. Ahogy fokozódott Pansy élvezete, úgy lett Jack egyre durvább.

– Ma este is emlékezni fogsz rá, amikor a férjeddal baszol, ugye? – kérdezte, és amikor Pansy nem válaszolt, mert eszébe jutott a férje, Jack még egyszer megkérdezte: – Ugye, Pansy?

A sors fintoraként épp abban a pillanatban ért a csúcusra, amikor azt kiáltotta, hogy este is emlékezni fog rá, amikor majd a férjével bújik ágyba.

Az utolsó gyönyörhullámok elmúltával Pansy, fura mód, azonnal egyféle közömbösséget érzett Jack iránt, bár a férfi továbbra is ki-be járt a testében, és folyamatosan „házasságtörő szajhának” nevezte. Pansy a padlón tartotta a fejét, és a férfi felé tolt a csípőjét, remélve, hogy az mihamarabb végez.

– Ó, igen! – nyögött fel Jack. – Mutasd a pinád!

És végre érezte, hogy a férfi elélvez benne. Pansy izgalma gyorsan elillant, helyét szinte azonnal átvette a rosszkedv.

Jack sokkal tovább maradt benne, mint Pansy szeretne volna, de a férfi végül kihúzta a farkát, az ágyhoz támolygott, és lerogyott. Pansy felállt, nem tudta, mi következik. Ügyetlenül kivette a szájából a bugyiját. Amikor Jack felnevetett, rájött, hogy a férfi még mindig figyel. Ezt egyszerre tartotta örömtelinek és zavarba ejtőnek.

Pansy tudatos higgadsággal mozgott. Nagyon is tisztában volt azzal, hogy a felszín alatt máris tele van önváddal és gyötrelemmel az iménti tette miatt. Kábultan járkált ide-oda, összeszedte a szanaszét heverő ruhadarabjait, és sietve felöltözött. Jack csendben figyelte őt az ágyból.

Amikor végzett az öltözködéssel, öntudatosan a férfi szemébe nézett. Bár kavargotak benne az érzések, valahogy sikerült megeresztenie

egy mosolyt. Arra várt, hogy a férfi mondjon valamit. Igencsak meglepte, amikor azt kérdezte tőle:

– Jól vagy?

Pansy valahogy túl személyesnek találta a kérdést, úgyhogy csak legyintett egyet, és erőtlen hangon mindössze ennyit válaszolt:

– Persze.

A férfi érzékelte, hogy Pansynek kellemetlen a helyzet.

– Figyelj, Pansy – mondta –, szeretnék újra látni. Kedvellek. Tudom, hogy egy kicsit... nos, mondjuk úgy, elvesztettem a fejem.

A megbánás ellenére a férfi szavai újra felszították a vágyat Pansyben.

– Nem is tudom, Jack – felelte habozva. – Még soha nem tettem ilyet, és úgy érzem... úgy érzem... – Nem fejezte be a mondatot, mert nem találta a megfelelő szavakat.

– Élvezted, Pansy. Ebben semmi rossz nincsen.

– Tudom – vágta rá gyorsan Pansy. Még gondolni sem akart arra, amit tettek, megvitatni pedig pláne nem. – Nem erről van szó. Úgy értem... én nem... nem tudom, mi ez az egész. Át kell gondolnom.

– Szeretnék újra látni, Pansy – ismételte el Jack. Hirtelen olyan sebezhetőnek tűnt.

– Mennem kell – mondta a nő. Odament az ágyhoz, ahol Jack ült, és finoman megcsókolta az arcát. Nem tudta, mi mást mondhatna vagy tehetne még. – Minden jót, Jack!

Amint beült a biztonságot jelentő kocsiba, Pansy összeroskadt, és reszketve zokogni kezdett. Annyi ellentmondásos érzés kerítette hatalmába, hogy nem tudta eldönteni, mit is érez valójában. Az egész lényét fojtogató szorongás a nyomorúság sötét lepleként borította be. Hosszú percek át keservesen sírt, mígnem a könnyei hirtelen elapadtak. Kényszerítette magát, hogy olyan megszokott

mozdulatokat tegyen, mint a slusszkulcs elfordítása és a sebességváltó előremenetbe helyezése, és határozottan elhessegette az egyre erősödő ellenérzéseit.

– Minden rendben lesz – mondta Pansy hangosan. – Egyszeri eset volt, amit soha többé nem teszek meg.

Minden idegszálával azon volt, hogy kiderítse, mi bántotta anynyira. Az biztos, hogy nem most fakult meg a szerelem közte és a férje között, és az is nyilvánvaló volt számára, hogy nem követett el különösebb gáztettet, kiváltképp a férje számos eltévelygésének fényében. Ez volt az első alkalom, hogy hűtlen volt hozzá. Mégsem akarta elhinni, hogy a házasságtörés, főleg egy olyan frigy esetében, mint az övék, ekkora kínokat okozhat. Igazság szerint félelmet érzett; de mitől? A Jackkel való afférjának a képei kezdtek betolulni a tudatába, és bár megrettent az emlékektől, amikor kényszerítette az elméjét a befogadásukra, meglepetten tapasztalta, hogy ezek a képek izgalommal töltik el. Ám ettől csak még rosszabbul érezte magát. Miért hagyta, hogy így bánjanak vele? Hogyan is könyöröghetett ezért a bánásmódot? A bugyija még mindig nyirkos volt a nyálától. Visszatért az ellenérzése és a félelme. Ennyire romlott lett volna?

Bár nem gondolta végig, a lelke legmélyén Pansy halványan elismerte, hogy még soha nem érzett akkora gyönyört, mint az imént Jackkel. A hazaúton aztán górcső alá vette az érzéseit, és igyekezett valamelyest megnyugodni, mielőtt találkozik a férjével. De amint eszébe jutott a férje, pánikba esett, és csaknem elvesztette a kocsi feletti uralmát. Rettetéssel töltötte el, ha egyszerre gondolt a férjére és a délutáni eseményekre. Jól tudta, milyen gyalázatosnak tartaná a férje mindazt, amit ma Jackkel tett. Ha kiderülne, a férje minden valószínűség szerint tönkretenné őt. Ez volt félelmének elsődleges forrása.

Amikor erre rádöbbsent, előntötte a düh, de eszelősen azt mondogatta magában, újra meg újra: „Soha nem tudhatja meg!”

Amikor végre hazaért, Pansy nyugodtnak tűnt, az alig észrevehető reszketést leszámítva. Habozva lépett be a házba. Tom otthon volt. Pansy hallotta a hangját, hangosan veszekedett valakivel, valószínűleg telefonon, és épp az ellenvetéseit sorolta. A nő még mindig rettegett, megbánta a tettét, és borzasztóan vágyott egy zuhanyra. A szokásosnál is jobban félt a Tommal való találkozástól, de különös módon, amikor megállt a dolgozószoba ajtajában, és meglátta a székén ücsörgő dühös, arrogáns és elkeseredett férjét, azonnal elpárolgott a büntudata. Alig bírta letörölni az arcáról a grimaszokat, ahogy csendben nézte őt az ajtóból, de felidézte magában anyja intelmét, miszerint ha túl sokat ráncolja a homlokát, úgy maradhat az arca. Nem akart az ajtóban álldogálni, nehogy a férje észrevegye, hogy úgy figyeli őt, mint a közúti baleseteknél összeverődő bámészkodók szokták a sérülteket, mégsem bírt továbbmenni.

– Az előírások áthágása mindennapos – mondta a férfi a vonal túlsó végén lévő félnek.

Főleg, ha rólad van szó, gondolta magában Pansy.

Azon tűnődött, hogy is érzi magát. Talán a mai tette valahogy megváltoztatta.

De ha ő meg is változott, Tom nem. Ugyanaz az önelégült, nyomorult rohadék volt. Tom hirtelen felnézett, tudomást sem véve a felesége jelenlétéről. Úgy nézett át rajta, mintha nem lenne több egy képnél a falon.

– Igen, igen – mondta a telefonba. – Úgy teszel, mintha ez a szarházi minimum királyi bánásmódot érdemelne, miközben a világ legszemetebb alakja!

Ártatlan, míg bűnössége nem bizonyított, gondolta Pansy.

Tom váratlanul lecsapta a kagylót, és azonnal nekiállt magyarázni, látszólag Pansynek, bár továbbra sem vett róla tudomást.

– Egész éjjel fent leszek a francos papírmunka miatt – közölte.
– Igazán eldönthetnék már, mit várnak tőlem: hogy piszlicsáré dolgokkal foglalkozzak, vagy hogy szolgáljak és védjek!

Ismerős volt a téma, és Pansy abszolút tisztában volt azzal, hogy a „piszlicsáré dolgok” említésével Tom nem holmi értelmetlen akatologatásra utal, hanem az éppen aktuális bűnügyi nyomozással kapcsolatos teendőire – amelyekről úgy vélte, ő márpedig felettük áll. A férje kizárólag az ösztöneire támaszkodott, amikor eldöntötte, kinek a jogai csorbulhatnak, és ezeket az ösztönöket alaposan meg-edzették az évek során kialakult előítéletei, amiket ő „intelligenciának” tartott, és amelyek ritkán vágtak egybe a felmerülő bizonyítékokkal. A bizonyítékok helyes feldolgozása lényegében púp volt a hátán, és akadékoskodó bajkeverőként tekintett mindenkire, aki fontosnak tartotta a részleteket.

Pansy tapasztalatból tudta, hogy Tom utálja, ha nem értenek vele egyet.

Az arcizmával viaskodott, ami ösztönösen megvetést rajzolt a tekintetére.

– Nem becsülnek meg téged – akarta odavetni hanyagul, de az ajka és a nyelve úgy formázta a szavakat, hogy azok inkább vádlónak tűntek.

– A fenébe is, tényleg nem! – mondta Tom, egyenesen Pansyre nézve. Talán azt akarta leolvasni az arcáról, van-e hamisság az észrevételében; ha lett volna valóságérzéke, soha nem hitt volna egy ilyen megjegyzésnek. Felkelt, és nyújtózkodott egyet. Pansy végignézett rajta, és undorral töltötte el, ahogy a rossz szabású egyenruha kihangsúlyozta a férfi derekát és hasát fedő rusnya hurkákát, amelyektől

kifejezetten androgün benyomást keltett, férfiasnak semmiképp sem volt mondható derékvonal és comb között. Pansy azon tűnődött, vajon üldözött-e valaha is akár egyetlen gyanúsítottat is a szó szoros értelmében, vagyis fizikailag, és ekkor, teljesen váratlanul, kibuggyant belőle egy halk kuncogás. Amit azon nyomban krákogással leplezett.

Úgy érezte, mondania kell valamit a hirtelen beállt csendben.

– Arról az ügyről van szó, amin hetek óta dolgozol? – kérdezte.

Tom hosszan sóhajtott.

– Igen... a Foreman-ügy. Ez az új balfasz az ügyészségnél állandóan visszadobja. Megy a szőrszálhasogatás.

Pansy biztos volt benne, hogy jókora hiányosságok vannak az ügyben – amelyek felett a korábbi államügyész könnyedén átsiklott, mert csak a vádemelés érdekelte. Így mindenki jól járt. Mindenki, kivéve a vádlottat – amennyiben ártatlan volt. De ennek mekkora lehetett az esélye?

– Ezúttal mi a gond? – kérdezte Pansy. Húzta az időt, várta a megfelelő pillanatot a menekülésre. Csodálkozott, hogy a férfi nem veszi észre, mennyire más volt ma este. Biztosra vette, hogy másképp fest, bár ő maga sem tudta pontosan megmondani, mi változott meg benne. Csak annyit tudott biztosan, hogy megváltozott. Megborzongott. Tom folytatta a mondanóját, mit sem törődve a változással. Aztán Pansy egyszer csak rádöbbedt: a férje *róla, az ő lényéről* nem vesz tudomást.

– Az ügyész zaklatással vádol! – mondta. Felvillanyozta, hogy közönség előtt beszélhet, még ha ez a közönség kizárólag Pansyt jelentette is. – Egyszerűen nem fogadja el a tényt, hogy a fickó bűnös.

– Mit követett el?

– Megölte a feleségét! – felelte Tom, és úgy nézett rá, mintha azt mondaná: „Na, ez hogy tetszene?” – Kinyírta az átkozott feleségét!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Pansy elgondolkodott. Egy dolog valakit gyilkossággal vádolni, és teljesen más rábizonyítani. Tomról lévén szó, nehezebb esetet hinni a vádlott bűnösségében. Immár ösztönösen idegenkedett csaknem mindentől, amit a férje képviselt. Eltűnődött az új államügyészen is. Titokban csodálta őt. Nem ment bele Tom játékába? Nos, ez igazán üdvözítő. Bár tapasztalatból tudta, hogy előbb-utóbb úgyis meggondolja magát. Mindig ez a vége.

Megbabonázva nézte Tomot, ahogy megosztotta vele az ügyvel kapcsolatos gondjait. Minden igyekezetével azon volt, hogy találjon benne pár elfogadható emberi tulajdonságot, de hiába. Azon tűnődött, vajon miért ment hozzá. Szegény, impotens, meg nem értett Tom! Sajnálta az embereket, akik összetűzésbe keveredtek vele, és ismét végigsöpört rajta a félelem és rettegés hulláma. Hál' istennek a feleségéről alig-alig vett tudomást. A leghalványabb sejtelve sem volt róla, hogy nem egészen egy órája még négykézláb könyörgött egy hotelszoba padlóján, hogy verjék meg egy derékszíjjal.

Végül Tom lecsillapodott annyira, hogy Pansy elmenekülhessen, amit meg is tett egy megkönnyebbült sóhaj kíséretében. Egyre erősödő büntudat fogta el, ahogy visszagondolt a Jackkel töltött időre. Egy pillanatra eltöprengett a büntudatán; azt hitte, a kocsiban már túltette magát rajta. Úgy vélte, nem Tom, hanem önmaga miatt van büntudata. A szerelem már sok évvel ezelőtt elmúlt, de ő a férjével maradt, ami egyszeriben bosszantani kezdte. De hogyan is mehetne el? Bármennyire is alkalmatlan volt bármire, Tom mégis biztosította, hogy tető legyen a fejük felett. Pansy biztos volt benne, hogy egyedül nem boldogulna. A dolgok már így is épp elég bonyolultak voltak. Úgy vélte, ebben a világban képtelenség egyedül életben maradni, és napról napra nehezebbnek látta a helyzetet. Ha elválnának, Tom – kapcsolatainak köszönhetően – elintézné, hogy ő semmit ne kapjon.